

Елегія атракціонів

Микола Бажан

Із чорного стебла баска
сівба важких басів,
і флейти метушня баска
на рині голосів.

Різкий плижок, зухвалий скік,
сухий, як дріб, галоп,
і флейт одчай, цих флейт баских
над ямами синкоп.

Крутисся, світ, крутисся, цирк,
крутисся, карусель!
І гостроверхий фейерверк
злітає над усе...

І день — у смерк, і ніч — у смерк,
і серце — нічичирк.
Крутись, скажений фейерверк,
Крутись, скажений цирк!

І око юрб проколоте
на шпагах тисяч ламп.
Крутись, прокляте коло те...
Такт!
Темп!
Чи довго прокрутишся так тут,
невже не спадеш,
невже?
Кожен вигиб і темпу, і такту
віддрукує капельмейстерський жест.

Віддрукує і занотує:
стій!
На кожну ноту, на ту є
карб
свій.

І пізнаєш уперту математику
пароксизмів захвату і журб...
Товаришу,
друже,
братуку —
в кожного є свій карб.

Кожному ноту нажебрано,
і іншої бути не могло б,
і рипить між іржавими ребрами
серця сухий суглоб.

Серце! Крутись, хитайся,
хитайся, вигинайся шкереберть!
Із губ акробата-китайця
струмочком сповзає смерть.

Захлинувся ковтками конвульсій,
завертівсь на блискучій косі,
і зчепилися в спільному пульсі
серця
усі.

Горло горбом напнеться,
втнеться крик,
як звисне, мов флаг, із трапецій
чорний людський язик.

Скрикне тоненько панійка...
Тоді націляйся й лети,
в зойки розпачливі, паніко,
зімни їхні голі роти!
Слину і слюзи виточи,
губи в гримаси зміси!
Розгойдались, мов трупи на ниточках,
голоси.